

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Komisja Gospodarcza i Monetarna

WERSJA TYMCZASOWA
2007/0000(INI)

26.3.2007

PROJEKT SPRAWOZDANIA

Sprawozdanie dotyczące polityki konkurencji za rok 2005
(2007/0000(INI))

Komisja Gospodarcza i Monetarna

Sprawozdawca: Elisa Ferreira

PR_INI

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	8

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

Sprawozdanie dotyczące polityki konkurencji za rok 2005 (2007/0000 (INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji dotyczące polityki konkurencji za rok 2005,
- uwzględniając badania sektorowe Komisji w sektorze energetycznym i w sektorze bankowości detalicznej,
- uwzględniając cele strategii lizbońskiej,
- uwzględniając sporządzony przez Dyрекcję Generalną ds. Konkurencji dokument do dyskusji z grudnia 2005 r. w sprawie stosowania art. 82 traktatu do nadużyć polegających na eliminacji konkurentów,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu¹ oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do przeprowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i 82 traktatu WE²,
- uwzględniając wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003³,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw)⁴,
- uwzględniając badanie w zakresie środków zaradczych dotyczących połączeń za rok 2005 Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji z października 2005 r.,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczególowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE⁵,
- uwzględniając zieloną księgę w sprawie roszczeń o odszkodowanie za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję i nadużywanie pozycji dominującej (COM(2005)0672) (zielona księga),
- uwzględniając sporządzony przez Komisję plan działania w zakresie pomocy państwa - gorzej i lepiej ukierunkowana pomoc państwa: mapa drogowa reformy pomocy państwa

¹ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 1.

² Dz.U. L 123 z 27.4.2004, str. 18.

³ Dz.U. C 210 z 1.9.2006, str. 2.

⁴ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, str. 1.

⁵ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, str. 1.

na lata 2005-2009 (COM(2005)0107),

- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1628/2006 z dnia 24 października 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 traktatu w odniesieniu do regionalnej pomocy inwestycyjnej¹,
 - uwzględniając dokument służb Komisji z września 2006 r. w sprawie wspólnotowych zasad ramowych dotyczących pomocy państwa na działalność badawczą, rozwojową i innowacyjną,
 - uwzględniając wspólnotowe wytyczne dotyczące pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska naturalnego²,
 - uwzględniając projekt wspólnotowych wytycznych w sprawie pomocy państwa i inwestycji kapitału podwyższonego ryzyka w małych i średnich przedsiębiorstwach,
 - uwzględniając wytyczne w sprawie krajowej pomocy regionalnej na lata 2007-2013³,
 - uwzględniając decyzję Komisji 2005/842/WE z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 traktatu WE do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym⁴, w wersji przesłanej do Parlamentu w celu wydania przez niego opinii w dniu 8 września 2004 r.,
 - uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich dotyczące usług użyteczności publicznej, a w szczególności wyrok z dnia 24 lipca 2003 r. w sprawie C-280/00⁵,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz Komisji Transportu i Turystyki (A6-0000/2007),
1. z zadowoleniem przyjmuje działania Komisji mające na celu modernizację polityki konkurencji, a zwłaszcza zdecydowane stanowisko Komisji w sprawie walki z kartelami, ponowne zajęcie się pomocą państwa i rozpoczęcie realizacji badań sektorowych; gratuluje Komisji działań przedsięwziętych w celu udoskonalenia funkcjonowania Europejskiej Sieci Konkurencji (z ang. ECN);

¹ Dz.U. L 302 z 1.11.2006, str. 29.

² Dz.U. C 37 z 3.2.2001, str. 3.

³ Dz.U. C 54 z 4.3.2006, str. 13.

⁴ Dz.U. L 312 z 29.11.2005, str. 67.

⁵ Sprawa C-280/00, *Altmark Trans GmbH i Regierungspräsidium Magdeburg przeciwko Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH* [2003] Zb.Orz. str. I-7747.

2. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja daje pierwszeństwo podejściu do egzekwowania polityki konkurencji opartemu na przesłankach ekonomicznych, a nie na regulach; z zadowoleniem przyjmuje podejście oparte na badaniach sektorowych, które jest bliższe rzeczywistości praktyk handlowych, zwłaszcza jeśli chodzi o usługi finansowe i sektory energetyczne; ponadto podkreśla, że badania te powinny rzucić światło na obecną sytuację i tendencje w sektorach oraz stymulować politykę prospektywną;
3. z zadowoleniem przyjmuje starania Komisji, by zwiększyć jakość egzekwowania decyzji w ramach ECN poprzez ściślejszą współpracę z krajowymi organami ochrony konkurencji i pomiędzy nimi;
4. w odniesieniu do współpracy z krajowymi organami ochrony konkurencji i egzekwowania przez nie przepisów ponownie wzywa do dalszych postępów w zmniejszaniu niepewności wynikającej z rozbieżnych interpretacji prawa konkurencji WE przez sądy krajowe, a także rozbieżności w szybkości, treści i egzekwowaniu ostatecznych decyzji; wzywa Komisję do rozważenia utworzenia sieci organów sądowych, porównywalnej do istniejącej ECN;
5. ponownie wzywa w związku z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym, mając na względzie znaczne różnice w politykach i koncepcjach istniejących w poszczególnych państwach członkowskich, do dalszych postępów zarówno w zakresie wyjaśniania koncepcji, jak i praktycznego stosowania istniejących reguł konkurencji;
6. z zadowoleniem przyjmuje dalsze wyjaśnienia w sprawie zobowiązań do świadczenia usług publicznych i udoskonalone egzekwowanie tego rodzaju zobowiązań w przypadku usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, mając na względzie różne tradycje regulacyjne, stopień zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego oraz zdolności do egzekwowania istniejące w poszczególnych państwach członkowskich;
7. z zadowoleniem przyjmuje wzrost liczby procedur przyjętych w ramach modelowego programu w zakresie obniżania grzywien ECN; podkreśla jednak, że konieczne jest dalsze doskonalenie tego instrumentu, aby zapobiec ewentualnemu wykorzystywaniu go do niewłaściwych celów, w szczególności do niesprawiedliwego działania w zmwowie na niekorzyść słabszych uczestników;
8. przypomina w związku z tym o konieczności koordynacji podwójnych instrumentów dotyczących roszczeń o odszkodowanie i procedur obniżania grzywien w celu zapewnienia funkcjonowania stosownych bodźców wymuszających odpowiednie zachowanie;
9. wyraża zaniepokojenie nadmiernym opóźnieniem w procesach odzyskania niedozwolonej pomocy państwa przyznanej przez kilka państw członkowskich; podkreśla, że nieodpowiednie egzekwowanie reguł w tej dziedzinie może poważnie zaszkodzić uczciwej konkurencji;
10. zwraca uwagę na konieczność monitorowania nowych form zakłócenia konkurencji

wśród firm europejskich, powstających wskutek nadużyć związanych z wykorzystywaniem taniej, wysoko wykwalifikowanej siły roboczej pod osłoną umów o staż; sugeruje, że pożądane byłoby nowe rozporządzenie w tej dziedzinie;

11. potwierdza konieczność zwiększenia roli Parlamentu, w tym działania na rzecz uprawnień w ramach procedury współdecyzji, w tworzeniu polityki konkurencji;
12. z zadowoleniem przyjmuje starania, by wzmocnić ECN w zakresie przeciwdziałania praktykom ograniczającym konkurencję i nadużywaniu pozycji dominującej poprzez ujednolicenie praktyk i interpretacji norm, a także przekazanie kompetencji i wymianę doświadczeń między krajowymi organami ochrony konkurencji;
13. wyraża obawy wywołane tym, że do dzisiaj właściwie nie osiągnięto prawdziwej konkurencji na rynkach energetycznych; zwraca uwagę, że w wielu państwach członkowskich podział własności okazał się niewystarczający do zapewnienia odpowiedniej konkurencji, gdyż bardzo duże udziały rynkowe podmiotów o ugruntowanej pozycji wiążą się z niewystarczającym dostępem do rynku i zamknięciem rynku;
14. zastanawia się, czy zakończenie podziału własności w sektorze energetycznym wraz z likwidacją konglomeratów wertykalnych i zagwarantowaniem warunków do skutecznego dostępu do rynku nie powinny stać się priorytetami; w tym kontekście sugeruje potrzebę dalszych wyjaśnień w sprawie krajowych i europejskich strategii podmiotów wiodących;
15. przypomina o zobowiązaniu Komisji do dokonania przeglądu „zasady dwóch trzecich”, stosowanej do pośredniego określenia oddziaływania projektów połączeń na Wspólnotę; sugeruje, że pożądane są postępy w tej dziedzinie i bardziej jednolite podejście przy ocenie porównywalnych operacji łączenia przedsiębiorstw, a mianowicie w każdym przypadku, gdy decyzje podejmowane na szczeblu krajowym mogą mieć silny wpływ na strukturę rynku w sąsiadujących państwach członkowskich;
16. z zadowoleniem przyjmuje zieloną księgę Komisji i podkreśla, że prawo osób poszkodowanych, które poniosły straty wskutek naruszenia zasad konkurencji, do uzyskania odszkodowania musi być egzekwowane;
17. popiera starania Komisji, by wzmocnić instrumenty wzmagające czujność wobec karteli, a w szczególności przegląd procedur obniżania grzywien i nowe wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, które koncentrują się na istniejących przez wiele lat porozumieniach na dużych rynkach;
18. uważa, że bardzo korzystny wpływ na stosowanie wspólnotowych i krajowych reguł kontroli połączeń miałyby współpraca krajowych organów ochrony konkurencji na rzecz utworzenia wspólnej bazy danych, w której w ramach specjalnej sieci wymiany informacji rejestrowano by wszystkie pojedyncze badane przypadki;
19. zauważa, że zgodnie z badaniem Komisji w zakresie środków zaradczych dotyczących połączeń skuteczność środków strukturalnych jest często mniejsza z powodu niekonkurencyjnego zachowania odnośnych przedsiębiorstw, zwłaszcza z powodu

ograniczenia dostępu do rynku; w związku z tym wzywa Komisję, by zwiększyła czujność wobec tej ewentualnej luki w egzekwowaniu środków zaradczych dotyczących połączeń;

20. z zadowoleniem przyjmuje starania Komisji, by zwiększyć przejrzystość i publiczną odpowiedzialność w odniesieniu do istniejących mechanizmów pomocy państwa; z zadowoleniem przyjmuje dalsze starania, by zwiększyć przejrzystość w tej dziedzinie;
21. przypomina o konieczności unikania konkurencji i dublowania się programów pomocy państwa poszczególnych państw członkowskich, a także wszelkich potencjalnych zakłóceń, jakie mogą powstać na rynku wewnętrznym wskutek różnych krajowych zdolności technicznych i finansowych do wspierania pomocy państwa; sugeruje, że ogromne znaczenie mają dalsze starania Komisji na rzecz ujednoczenia praktyk krajowych oraz wspierania wymiany informacji i najlepszych praktyk;
22. przypomina o zasadzie zgodności pomocy państwa z polityką spójności UE; przypomina, że z pojedynczymi przypadkami pomocy regionalnej zatwierdzonej poza dozwolonymi programami pomocy regionalnej z natury rzeczy wiąże się wyższe ryzyko zakłócenia konkurencji;
23. uważa, że polityka wspólnotowa dotycząca pomocy państwa, zwłaszcza w odniesieniu do sektorów działających na zglobalizowanym rynku, musi koncentrować się na praktykach przyznawania konkurentom pomocy przez rządy krajów trzecich; sugeruje jednak, że należy osiągnąć równowagę, dając pierwszeństwo działaniom na rzecz współpracy i wzajemnego uznawania, a nie rywalizując przy pomocy dotacji;
24. podkreśla, że nowa agenda Komisji w sprawie handlu, w ramach której będą negocjowane porozumienia w sprawie wolnego handlu z wybranymi partnerami, wymaga ścisłej współpracy komisarzy ds. konkurencji, aby główne kwestie dotyczące konkurencji zostały w odpowiedni sposób uwzględnione przy sporządzaniu tego rodzaju umów;
25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

UZASADNIENIE

1. UWAGI OGÓLNE

W 2005 r. zrealizowano i skonsolidowano szereg ogólnych wytycznych, sformułowanych wcześniej w odniesieniu do reformy polityki konkurencji, a także przedsięwzięto istotne nowe działania w celu uaktualnienia europejskiej polityki konkurencji oraz zwiększenia jej skuteczności, przejrzystości i spójności.

Ogólnie rzecz biorąc, w niniejszym sprawozdaniu zwraca się uwagę na to, że w ostatnich latach w polityce konkurencji pojawiła się obiecująca tendencja do opowiadania się za zrozumieniem rzeczywistych lub potencjalnych skutków danych praktyk, czy też zmian struktur przedsiębiorstw i do odchodzenia od stosowania reguł konkurencji w sensie czysto formalnym (tj. podejścia opartego na regułach). Choć rozwiązanie to jest pożądane, stanowi jednocześnie większe wyzwanie niż tradycyjna metoda oparta na regułach. Nie wolno dopuścić do tego, by większa złożoność nowego podejścia stała się źródłem niepewności dla przedsiębiorstw, zwłaszcza dla mniejszych firm, lub niechęci do ryzyka, która byłaby sprzeczna z celami polityki konkurencji.

Z zadowoleniem należy także przyjąć tendencję do decentralizacji, która staje się coraz wyraźniejsza w europejskiej polityce konkurencji; jednak potrzeba dużo więcej pracy, by ujednoczyć kryteria używane przy interpretacji i stosowaniu norm w różnych państwach członkowskich i poszczególnych instytucjach. Ważną kwestią jest zagwarantowanie, by w poszczególnych krajach stosowano taki sam stopień egzekwowania; w tym celu konieczne jest uwzględnienie krajowych systemów prawa, a zwłaszcza udział sądów oraz organów ochrony konkurencji.

Analizowane sprawozdanie stanowi potwierdzenie tego, że ogromnie brakuje konkurencji na rynkach o znaczeniu strategicznym (np. na rynku energetycznym) oraz w sektorze usług (w tym usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym). Z uwagi na obawy dotyczące bezpieczeństwa strategicznego i uniwersalnego zasięgu konieczne jest jasne określenie celów sektora w zakresie reguł konkurencji i zadań przypisanych organom regulacyjnym; ponadto konieczność pogodzenia publicznej zdolności regulacyjnej z coraz silniejszą pozycją uczestników rynku można pokazać w jaśniejszy sposób za pomocą analizy sektorowej. Zatem przy określaniu swoich sektorów priorytetowych Komisja i krajowe organy ochrony konkurencji muszą jasno sprecyzować kryteria i ustalić spójną podstawę służącą do oceny wpływu ich działań na dobrobyt i ochronę interesów konsumentów.

2. PRAKTYKI OGRANICZAJĄCE KONKURENCJĘ (PRZECIWDZIAŁANIE PRAKTYKOM OGRANICZAJĄCYM KONKURENCJĘ I NADUŻYWANIU POZYCJI DOMINUJĄCEJ)

Do najważniejszych elementów nowych działań we właściwym kierunku należy zielona księga w sprawie roszczeń o odszkodowanie za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję i nadużywanie pozycji dominującej oraz opublikowane pod koniec 2005 roku wytyczne w sprawie stosowania art. 82 do nadużyć polegających na eliminacji konkurentów; jeśli chodzi o podjęte działania, rozpoczęto realizację modelowego programu w zakresie

obniżania grzywien oraz dwóch badań sektorowych, a także rozpoczęto przegląd wytycznych w sprawie ustalania grzywien dla karteli. Ponadto Europejska Sieć Konkurencji (ECN) ma kluczowe znaczenie dla pomyślnego wprowadzenia w życie nowych przepisów zawartych w rozporządzeniu (WE) nr 1/2003. Wszystkie te środki przyczyniają się do zwiększenia skuteczności polityki konkurencji.

W tej części dokumentu należy jednak zwrócić uwagę Komisji na pewne dziedziny, które nadal wymagają ulepszeń w zakresie konkurencji.

W sektorze finansowym nadal występują poważne problemy z konkurencją i uregulowaniami. Na rynku europejskim wciąż obowiązują przepisy określające wyjątki, które w praktyce służą faworyzowaniu podmiotów krajowych. Powinno się także podjąć dalsze kroki w kierunku ogólnego ujednoczenia odpowiednich kryteriów i praktyk stosowanych przez organy regulacyjne i nadzorujące.

Jeśli chodzi o rozpoczęte przez Komisję prace nad wytycznymi w sprawie stosowania art. 82 do nadużyć polegających na eliminacji konkurentów, w zaleceniach PE zawartych w piśmie wysłanym do komisarzy ds. konkurencji w marcu 2006 r. podkreślono konieczność zagwarantowania wysokiego poziomu czujności wobec nadużyć rynkowych oraz podejmowania bardziej spójnych i przewidywalnych decyzji, przy założeniu, że ocena efektywności ekonomicznej praktyk musi ustąpić pierwszeństwa ochronie praw konsumentów.

Wspólnotowy modelowy program w zakresie obniżania grzywien niesie ze sobą bezsprzeczne korzyści z punktu widzenia wykrywania i potępienia znowy, jednak korzyści te mogłyby być jeszcze znacznie większe, gdyby program był realizowany w skuteczniejszy sposób w praktyce. Trzeba zapobiegać wykorzystywaniu programu w niewłaściwy sposób, polegający na sztucznym wykorzystywaniu przez podmioty wnoszących wnioski o obniżenie grzywiny bądź na karaniu firm, które w porównaniu z innymi mają ograniczone rozmiary, przez co w mniejszym stopniu są w stanie wnieść istotny wkład w postępowanie.

Należy raz jeszcze zaznaczyć, że istotne jest opracowywanie inicjatyw, które umożliwiłyby zastosowanie jasnych i przejrzystych wytycznych w przedsiębiorstwach, szczególnie w MŚP.

Parlament przyjmuje z zadowoleniem fakt, że zgodnie z konkluzjami zawartymi w zielonej księdze praktyka „roszczeń o odszkodowanie za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję i nadużywanie pozycji dominującej”, stanowiąca uzupełnienie powyższej inicjatywy, ma być stosowana, ponieważ stworzy to warunki potrzebne do wykorzystania prawa do odszkodowania z tytułu szkód wyrządzonych obywatelom i przedsiębiorstwom, szczególnie MŚP. Konieczne będzie zmniejszenie ryzyka wystąpienia potencjalnego konfliktu między czynnikami zachęcającymi w ramach wspólnotowego modelowego programu w zakresie obniżania grzywien a zobowiązaniem do odszkodowania, zgodnie z ustaleniami zawartymi w zielonej księdze.

Ostatnią niepokojącą kwestię stanowi fakt, że przedsiębiorstwa mogą stosować nowe formy nieuczciwej konkurencji polegającej na tym, że wysoko wykwalifikowani młodzi pracownicy są coraz częściej zatrudniani jako stażysty na podstawie nieistniejących w prawie umów na czas nieokreślony, które nie spełniają norm dotyczących płacy minimalnej i praw

pracowniczych.

2. ŁĄCZENIE PRZEDSIĘBIORSTW I PRZEJĘCIA

Ostatnie wydarzenia na jednolitym rynku, zwłaszcza w sektorze energetycznym i sektorze usług finansowych, pokazują niedoskonałość obecnego rozporządzenia Wspólnoty dotyczącego łączenia przedsiębiorstw i przejęć.

Zgodnie z tym, co w listopadzie 2005 r. publicznie przyznała komisarz, zasada dwóch trzecich stosowana do obrotu na rynku rodzimym nie stanowi już odpowiedniej granicy odnoszącej się do kompetencji Komisji w dziedzinie oceny przypadków łączenia przedsiębiorstw mających wpływ na Wspólnotę. Różnice pomiędzy krajowymi ustaleniami regulacyjnymi przyczyniają się do zwiększenia zakłóceń, a operacje o porównywalnym wpływie nie są w związku z tym traktowane w sposób jednolity.

Koncentracja rynku w jednym państwie członkowskim może mieć znaczące skutki, odczuwalne w jednym lub wielu państwach członkowskich, jeśli ich rynki wewnętrzne zależą od struktury rynkowej charakteryzującej sąsiednie rynki. Co gorsza, może dojść do sytuacji, w której krajowy organ regulacyjny zatwierdza przypadki łączenia przedsiębiorstw pod warunkiem spełnienia zobowiązań mających skutki transgraniczne, a potrzebne powiązanie z organami w krajach sąsiadujących nie istnieje. Problemy te są większe na rynkach oddalonych od centrum Unii z powodu trudności z wzajemnymi połączeniami i z uwagi na zwykle mniejsze rozmiary rynku.

W związku z tym Parlament wzywa Komisję do przedstawienia projektu przeglądu ram regulacyjnych, by rynek wewnętrzny mógł opierać się na spójnych podstawach.

Kolejną sugestią mającą na celu udoskonalenie standardów i spójności podejmowania decyzji jest utworzenie bazy danych na podstawie ustaleń dotyczących współpracy w ramach ECN, która zapewniłaby scentralizowany rejestr badanych przypadków łączenia przedsiębiorstw i przejęć, pomocny przy sporządzaniu porównawczej oceny oddziaływania zobowiązań zaproponowanych przy rozpatrywaniu planów łączenia przedsiębiorstw.

Kwestia energii

Sektor energetyczny i stosowane w jego ramach rozwiązania mogłyby stanowić przykład dla innych sektorów. Badanie sektorowe dotyczące rynków gazu i energii elektrycznej w jednoznaczny sposób wykazało istnienie licznych złożonych przeszkód na drodze do osiągnięcia konsolidacji wspólnego rynku i zagwarantowania prawdziwie uczciwej konkurencji.

Przede wszystkim na kilku krajowych rynkach energii elektrycznej wciąż nie doszło do podziału własności. Co gorsza, istnieją przypadki, w których przeprowadzono podział, lecz produkcja i dystrybucja pozostały wertykalnie zintegrowane. Przeprowadzenie podziału, do którego wzywa się w drugiej i trzeciej dyrektywie dotyczącej energii elektrycznej i gazu, powinno być priorytetem działań Komisji.

Doświadczenia najlepiej rozwiniętych rynków energetycznych Unii pokazują, że wspólny rynek nie może zostać skonsolidowany, dopóki nie będą sprawnie funkcjonować rynki regionalne. Jest to warunek konieczny. Rynki regionalne muszą być ze sobą odpowiednio połączone, jednak spełnienie tego warunku – choć konieczne – nie wystarcza do osiągnięcia upragnionych celów. Niezbędne są dalsze działania: organy regulacyjne muszą ze sobą współpracować, wykonując standardowe zadania; należy znieść wszelkie publiczne formy ochrony rynku, a także wyeliminować różnice w specyfikacjach produktów między państwami członkowskimi.

3. POMOC PAŃSTWA

Należy przyjąć z zadowoleniem sporządzony przez Komisję plan działania w zakresie pomocy państwa. Powody do zadowolenia dają także nowe wytyczne dotyczące pomocy regionalnej, których opracowanie rozpoczęto w 2005 r., oraz komunikat w sprawie pomocy na działalność innowacyjną.

Pomimo starań Komisji, mających na celu ujednoczenie praktyk i zagwarantowanie przejrzystości, istnieją dowody na to, że między regionami i państwami członkowskimi UE panuje w rzeczywistości rywalizacja w zakresie zachęt. W połączeniu z faktem, że inne obszary polityki, szczególnie polityka fiskalna, nie zostały ujednoczone, może to w ostateczności doprowadzić do dramatycznego wzrostu przyznawanej pomocy i do zachęcania do sztucznego przenoszenia firm na terenie Unii Europejskiej, co oznacza poważne konsekwencje dla niektórych regionów i krajów.

Kolejnym czynnikiem zakłócającym zdrową konkurencję są różnice w wynikach osiągniętych przez państwa członkowskie w zakresie rzeczywistego i bezzwłocznego odzyskiwania środków pomocowych wypłaconych wskutek pomyłki. Komisji należy się podziw za wysiłki podjęte w celu poprawy tej sytuacji.

Ważne zobowiązanie międzynarodowe UE w zakresie kontroli szkodliwych emisji nie mogą stać się kolejnym czynnikiem zakłócającym konkurencję w sektorach. Stałej analizie Komisji wymagają zagadnienia takie jak: istnienie różnych sposobów, w jakie państwa członkowskie przyznają prawa do emisji poszczególnym sektorom, różnych stopni, w jakich firmy mogą obciążyć konsumentów kosztami nabycia praw do emisji, i różnych rodzajów pomocy państwa przeznaczonej na ochronę środowiska naturalnego.

4. WYMIAR MIĘDZYNARODOWY

Biorąc pod uwagę fakt, że konkurencja w kluczowych sektorach uległa globalizacji, niezwykle ważny jest międzynarodowy wymiar wspólnotowej polityki konkurencji. Dlatego też Komisji należą się wyrazy uznania z racji jej osiągnięć w dziedzinie współpracy wielostronnej i współpracy dwustronnej z głównymi partnerami, w tym Stanami Zjednoczonymi, Kanadą, Japonią, Koreą Południową, a zwłaszcza Chinami.

Należy zwrócić uwagę Komisji na fakt, że określając system pomocy dla każdego sektora

powinna uwzględnić poziom pomocy państwa przyznawanej przez głównych konkurentów zagranicznych UE, ponieważ należy popierać wszelkie działania przynoszące równowagę i ujednoczenie praktyk, o których mowa.

Konieczne jest, by polityka konkurencji UE była zgodna z polityką handlową, zwłaszcza z myślą o nowej agendzie zatytułowanej „Globalny wymiar Europy – konkurowanie na światowym rynku”, która koncentruje się na dwustronnych i regionalnych umowach o wolnym handlu. Dyrekcja Generalna ds. Konkurencji musi być bardzo aktywna, aby zwiększyć wysiłki w celu wzajemnego uznawania konkurencyjnych praktyk, zwłaszcza w zakresie pomocy państwa, zamówień publicznych, usług, inwestycji i ułatwień w handlu.